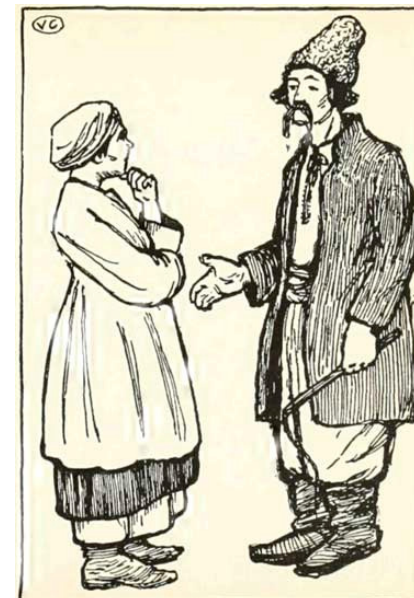
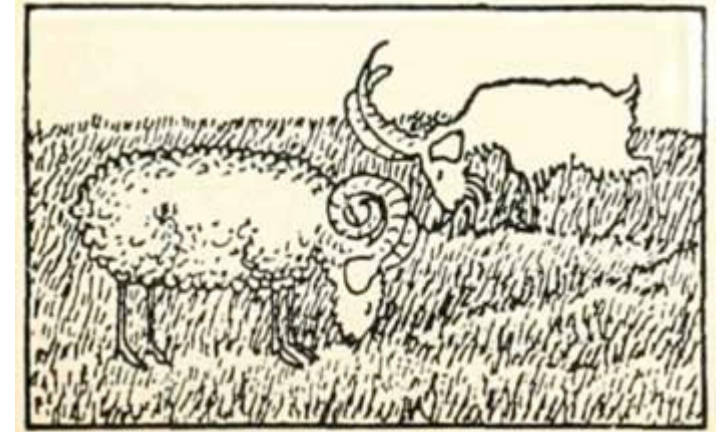
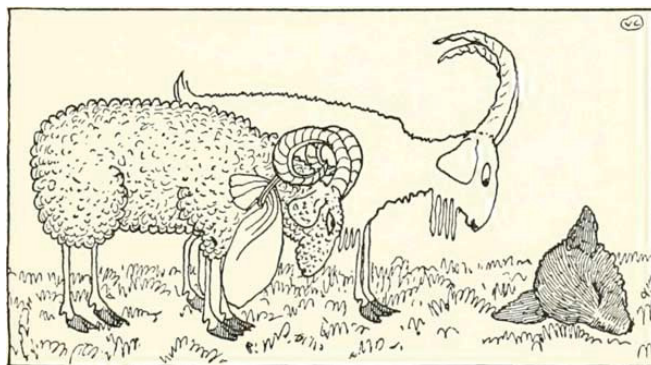

התיש והאיל

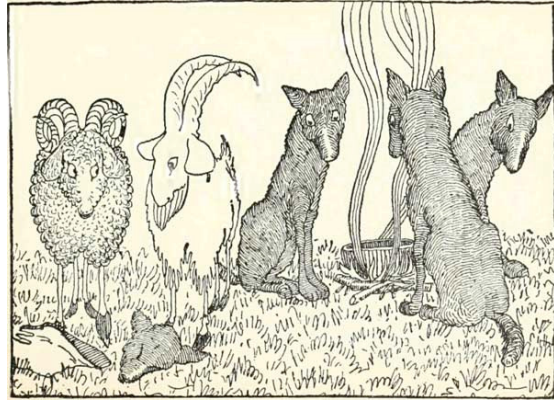
מתוך "אגדות רוסיות" מאת וו.קאריק

"לכו מכאן, לא תקבלו יותר לאכול אצלי, ואל תראו כאן את פניכם יותר!"
ארזו התיש והאיל את חפציהם ויצאו לדרך.
הלכו והלכו עד שפתאום ראו ראש של זאב
מונח באמצע שדה. הם הרימו את הראש,
שמו אותו בשק והמשיכו ללכת.

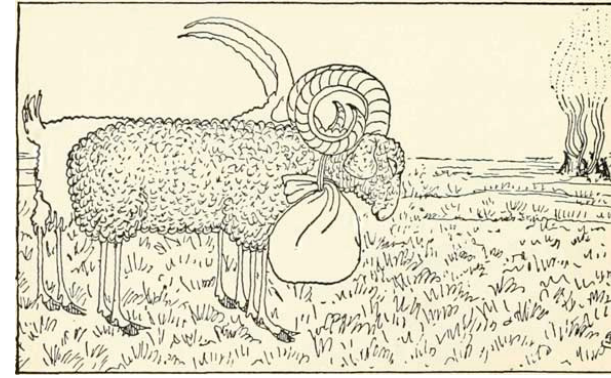
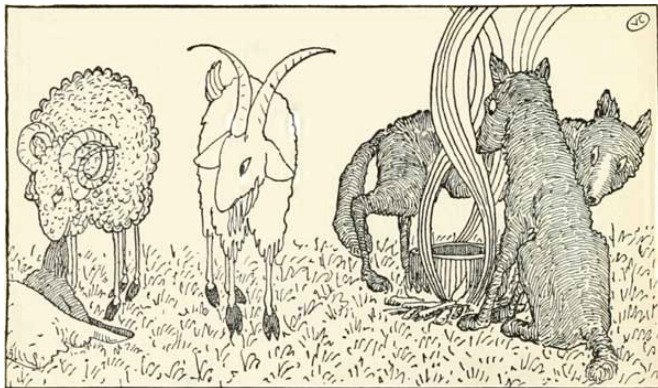

חיו פעם איכר ואישתו והיו
להם תיש ואיל. ויום אחד
אמר האיכר "בהמות אלה
רק אוכלות גרעינים ולא
עושות כל עבודה. אין מהן
כל תועלת. הבה ונגרש
אותן מחוותנו."
וכך גם עשה. אמר להם

שבשק שלך.
האיל הוציא את ראש
הזאב ונתן לתיש, אבל
זה אמר "לא, לא זה,
תראה את הגדול
יותר!" שוב נתן לו
האיל את הראש היחיד

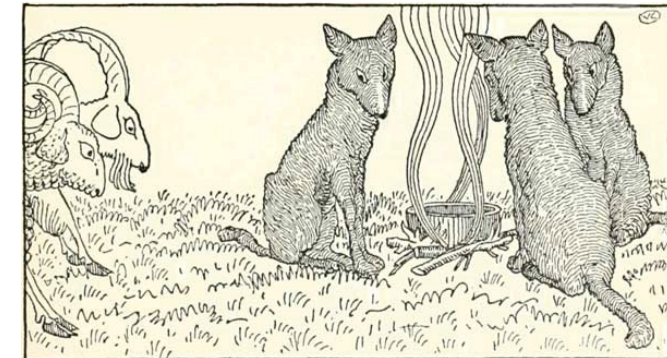
שהיה בשק, אבל התיש אמר "לא, לא. תן לי
את הגדול ביותר מכולם!"
הזאבים הסתכלו והאמינו שלאיל שק מלא
ראשי זאבים וכל אחד מהם התחיל לחשוב
בלבו "ווי! איזה אורחים מסוכנים הזמנו לנו
כאן. מוטב להסתלק מהר." ואחד מהם אמר

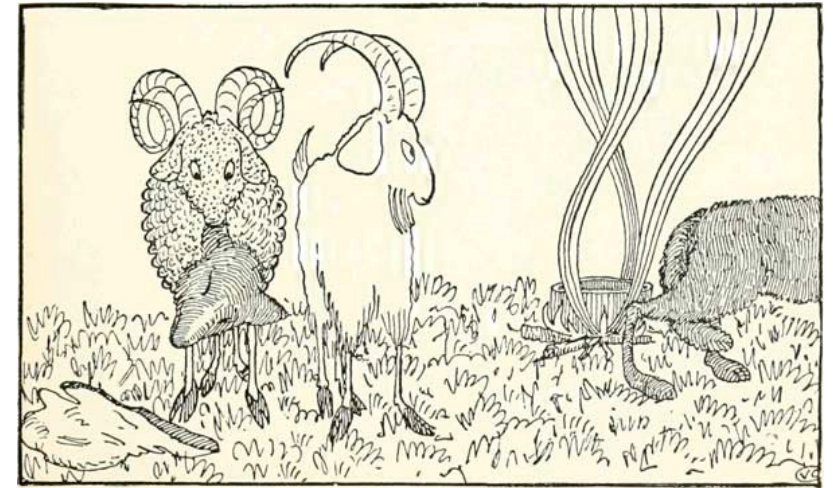
אחרי זמן ראו אש
מרחוק. אמר התיש
"בוא חברי אל האש
הזו ונשאר שם
בלילה. כך נישמר
בפני זאבים."

אך כשהתקרבו ראו ליד האש דווקא שלושה
זאבים שבישלו להם דייסה. הם התקרבו
ואמרו "שלום, אדונים צעירים, ובתאבון."
והזאבים ענו "ערב טוב מר תיש ומר איל!
הנה אנו מבשלים לנו דייסה. בואו גם אתם,
תתכבדו בדייסה ואחר כך נאכל אתכם."
התיש והאיל נבהלו מאוד, אבל אחר כך

התיש התחיל
לחשוב. הוא חשב,
חשב וחשב ובסוף
אמר "מר איל,
תראה לי את הראש

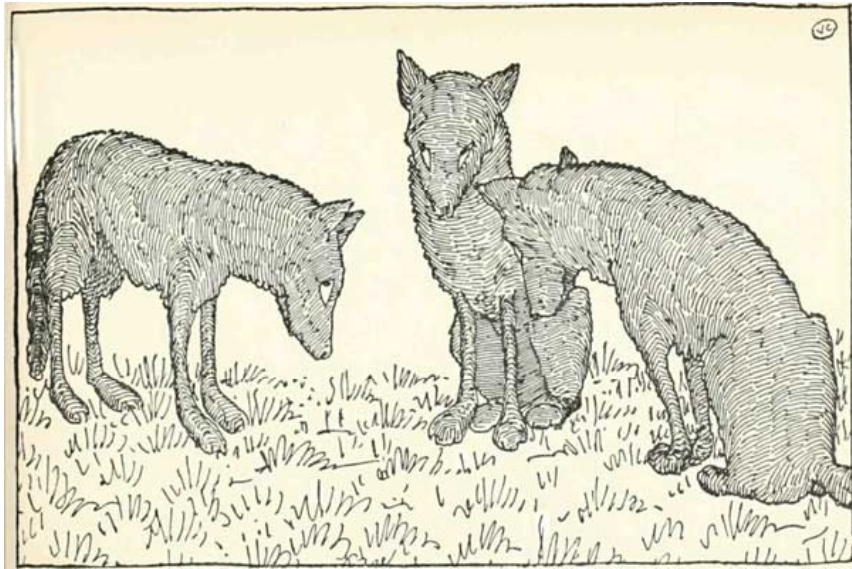
"החבורה שלנו טובה מאוד, אך נדמה לי שהדייסה לא מתבשלת כראוי. מוטב שאלך ואביא קצת זרדים לאש." וכשהלך חשב לעצמו "שיישארו שם לבדם" ולא חזר יותר. אזי גם הזאב השני התחיל לחשוב איך יוכל לברוח ואמר "מוזר שאחינו הלך כבר זמן רב

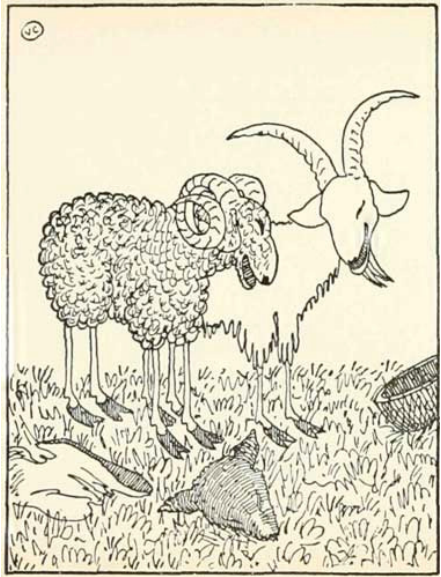
וטרם חזר. אולי צריך לעזור לו לאסוף זרדים לאש. אלך אליו" וגם הוא הלך ולא חזר. נשאר הזאב השלישי ובסוף גם הוא אמר "הם משתהים יותר מדי זמן, הבטלנים האלה. אלך לקרוא להם" וכשהתרחק מהאש

התחיל לרוץ ולא ראו אותו יותר. התיש והאיל שמחו מאוד שהתפטרו מזאבים. הם אכלו את כל הדייסה והלכו גם הם משם. בינתיים שלושת הזאבים נפגשו ואחד מהם אמר

"למה ברחנו? מדוע לנו לפחד מתיש ואיל. הם לא חזקים מאתנו. בואו, נחזור ונטרוף

אותם." אבל כשחזרו למדורה לא מצאו לא

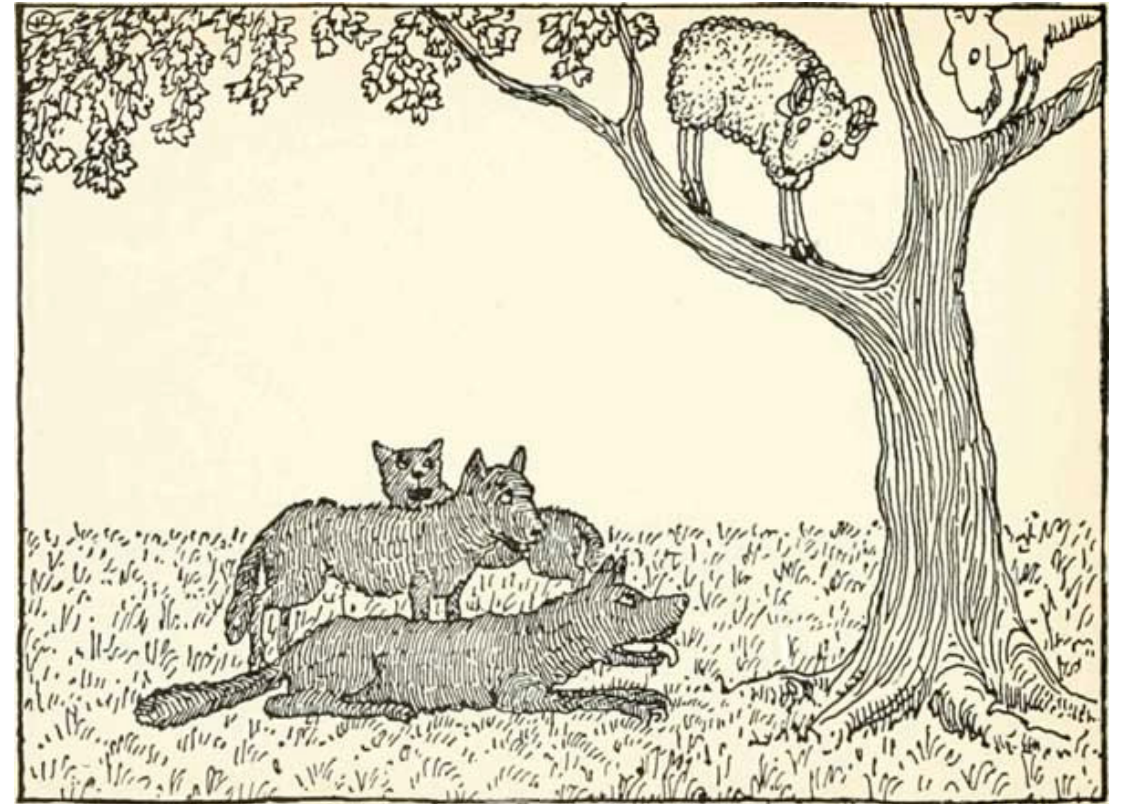

שיניו החדות. האיל נבהל מאוד, התחיל
לרעוד כולו ובסוף נפל מהעץ ישר על גבו של
הזאב.

ואז התיש התחיל
לקרוא "זהו! זהו
זה! תפוס את
הגדול ביותר!"
נבהל הזאב מאוד
כי חשב שהאיל
קפץ אליו כדי
להרוג אותו. הוא
התנער והתחיל
לברוח, שני
האחרים מיד
אחריו, וכבר לא
ראו אותם יותר.

את התיש והאיל ולא את הדייסה. רעבים
וכועסים התחילו הזאבים לחפש את הטרף.
ובינתיים התיש והאיל מצאו להם עץ נוח

ללינת לילה, וטפסו עליו, התיש על הענף
הגבוה והאיל על הענף הנמוך. הזאבים גילו
אותם, נשכבו תחת העץ וחיכו שירדו. הזאב
הגדול ביותר שכב למטה והראה לאיל את